

Усміхаючись відказав хлопчик. І взявся за свою роботу. Павлик був хорошим хлопчиком, дуже любив малювати, але книжечок не любив, і казочки не вмів слухати.

- А у тебе нові олівці?

Раптом спитала дівчинка.

- Так. Сьогодні мама купила.

- А давай, мою книжечку подивимось.

- Не хочу. Я краще помалюю.

Маринка усілася на підлозі і розгорнула книжечку. Вже через хвилину заплакала.

- Ти чого плачеш?

Спитав хлопчик.

- Книжечка пуста!

- Як, це пуста.

- Дивися, пусті листочки...

Павлик підійшов до неї з олівцем у руках, нахилився...

- І справді.

Коли олівець, виплигнув з його рук на чистий аркуш паперу. Покотився, покотився... перекинувся з боку на бік і звідки не візьмись, у нього з'явилися ніжки та ручки. Почав своїм гострим носиком щось малювати – вийшло Сонечко, потім Хмаринки, Квіточки.

А його братики вистроїлися в шеренгу, мов кольорові солдатики, і рушили до нього, приспівуючи:

Ми кольорові Олівці,

Чарівні, чарівні.

Казку будемо малювати.

Щоб було діткам,

Що читати...

Ми кольорові Олівці,

Чарівні, чарівні.

Казку будемо малювати.

Щоб було діткам,

Що читати...

І знову білі аркуші почали заповнюватись Веселковими фарбами.

З'явився Чарівний Ліс і наш знайомий Потічок.

Він весело дзюрчав собі, тікаючи маленькими хвилями попри бережок.

А Маринка з Павликом дивилися. Їм дуже хотілося опинитися у тому намальованому лісі. Адже він такий красивий.

Та раптом, гукнула мама Павлика. Вони сполохались і миттю закрили книжечку.

Жінка увійшла до кімнати, але там нікого не було, тільки кольорова книжечка лежала на підлозі. Вона підняла її і поставила на полицку. І вирішила пошукати дітей на подвір'ї.

А дітки опинилися у казочці. Книжечка лише зашурхотіла листочками на полицці...

Сонце, небо, вітер, земля та лісові друзі

Ква-ква-ква...
Я маленьке жабеня.
Ква-ква-ква...
Звуть мене Ква-ква...

А я білочка маленька,
Звуть мене Пухкенька,
Полюбляю танцювати,
Із малим Ква-ква співати.

А я Зайко-пострибайко,
Кличуть мене боягузом.
Та я не боюся.
Нашорошив вушка,
Шпиг... і в травичці
Зник.
Наш маленький боягузко.

А я косолапий,
Не лінивий,
Тільки хочу завжди
Спа-а-т-т-и-и...

Дз-з-з – я маленька Мушка,
В мене друг Комарик.
Тс –с-с-с – тихенько,
Бо Ведмедик вже дримає.

Крильця маю кольорові,
Гарні, веселкові.
Кожен знає –
Я маленька Квітка,
Що літає.

А ми Квіточки маленькі.
Наче, кольорові світлячки,
Любимо зростати,
Друзям радість дарувати.

А ми Павучки, Павучки –
Тра-ля-ля-ля, тра-ля-ля-ля,
Вийшла пісенька хороша,
Ось така.

Ква-ква-ква...

Дружно ми живем у лісі –
Зашурхотіли Клену на узліссі.

А ми Павучки, Павучки –
Тра-ля-ля-ля...
Вийшла пісенька, хороша,
Ось така.

Ква-ква-ква...

Тра-ля-ля-ля... – підспівала Маринка,
весело похлопала в долоні і засміялася
голосно, голосно...

Привіт! – раптом почулося звідкись.
Павлик озирнувся, але нікого не помітив.
Я тут – знов почувся голос.
Ти хто? – спитала дівчинка.
Я грудочка – відповів голос.
- Яка грудочка.
- Грудочка Землі.
- А що ти тут робиш, Грудочко?
- Чекаю насінину.
- А навіщо?
- З неї виросте дерево, чи квітка...
- З насінини виріс увесь цей ліс? І поле...?
- Так. Тільки, не з однієї.
- А звідки взялася Насінина?

- Вітер приніс.
- То якби не Вітер, то Лісу не було б?
- Ні, не було.
Але, навіть, якби Вітер приніс Насінинку, то Ліс би не виріс без Дощику. Продовжувала Грудочка розповідь.
Ви ж знаєте, що Дощик – це Водичка, і якщо вона не буде поїти ґрунт, то нічого й не буде рости. Але навіть, якщо буде Насінинка, Вітер, Водичка, а не буде Сонечка, то Ліс не виросте, і квіточки не ростимуть, ні травичка, ні грибочки...
То виходить, - відказала Маринка, - якщо зникне хтось один з вас, то зникне вся Природа?
- Так, Маринко.
Сказала грудочка. Та Природа – це ще й Лісові друзі, пісеньку, яких ви чули.
- А риба також Природа.
Запитав зацікавлено Павлик.
Грудочка усміхнулася і відказала.
- Звісно, що так.
- Але я не чув аби риба співала.
- Так це тому, що вони завжди мовчать, і тільки інколи булькають...

Дітки подивилися одне на одного і вирішили піти в гості до Вітру і попрохати його аби він завжди дихав своїм свіжим подихом.

Вони подалися Лісом через поле, на якому росло багато різнокольорових Квітів. Квіточки ніжилися на Сонечку. Красувалися своїми пелюсточками.

І не дивно, що Маринці захотілося назбирати їх, аби сплести собі віночок. Та тільки-но вона нахилилася до Землі, як Ромашка промовила до неї:

- Не зривай мене.

Сказала і загойдала пелюсточками, листочками, наче, підморгуючи дівчинці.

- А навіщо ти виростла?

Запитала дівчинка.

- Аби дарувати радість.

- Але я люблю віночок.

- Так, він красивий, але вже скоро твій віночок зав'яне, і ти його викинеш.

- Справді, насуплено промовила Маринка.

- Не засмучуйся. Я тобі подарую живий віночок.

- Як це?

- Дивися...

І тоді, поле загомонило, зашурхотіло. Маринка побачила, як Квіточки витанцювуючи стали в коло і заспівали пісеньку Подоляночки...

Вона зрозуміла – не треба зривати Квіточки, їм краще рости.

Задоволена Маринка, разом з хлопчиком вирушили далі. Гілля дерев заважало їм іти. Діти розсували їх руками, аж поки Павлик обурено не зламав гілочку. І як він так зробив молоденький Клен заплакав.

- Тобі боляче?

- Запитав хлопчик.

І тоді Дерево шмигнуло його по руці тоненькою гілочкою, і спитало:

- Тобі боляче?

- Ось ти як? На тобі!

Закричав хлопчик і почав бити дерево, та так, що аж кора від стовбура відійшла.

- Як тобі не соромно...

Промовив старий Дуб, що ріс неподалік, - ти ж його ранив...

Павлик подивився, почервонів.

- А чого воно б'ється?

- А чого ти ламаєш його маленькі гілочки?

- Бо вони заважають мені йти.

- А ти піди іншим шляхом, або відхили гілку...

- А що тепер з ним буде?

Наполохано спитала дівчинка.

- Під його кору, через ранку можуть проникнути всілякі мікроби від яких воно захворіє.

- І помре...?

- Може, навіть, і померти.

Маринка заплакала. Тоді Павлик вирішив попросити пробачення.

І попросив. Але ранка так і залишилась.

Тільки дітки замастили її глиною – так звелів старенький Дуб.

Не треба ламати дерева.

А ще старенький Дуб розповів їм багато цікавого про Життя Лісу, та Лісових мешканців.

Дітки уважно слухали, але так і не зап'ятали усього. Та зробили висновок – природу треба любити і охороняти.

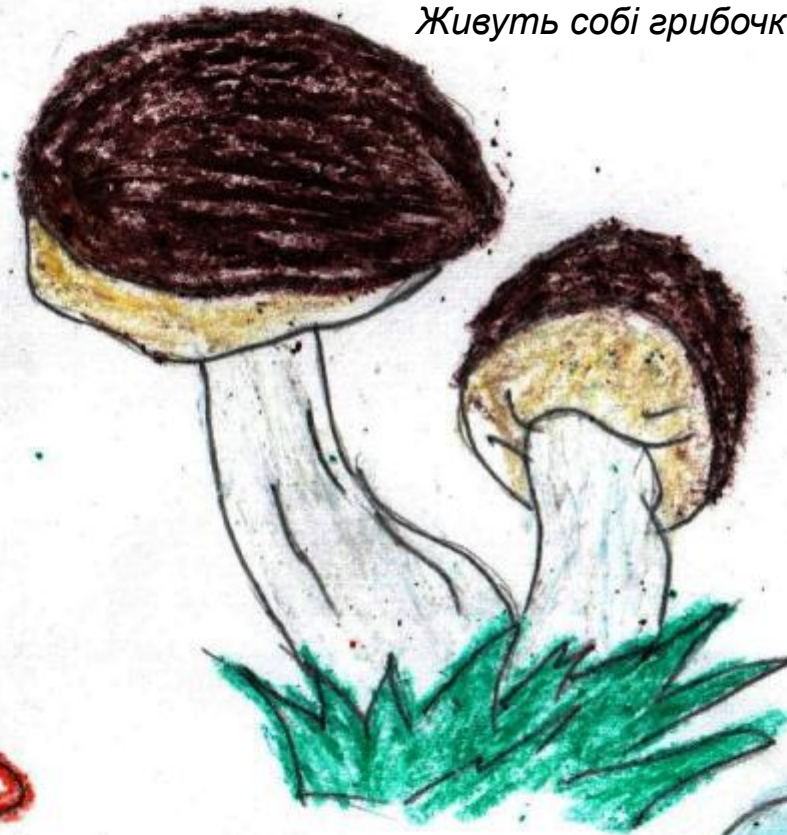
Не можна ламати гілля. Не можна розбивати грибниці, бо це хатка для грибочків. Грибочки люблять, коли їх ніжки акуратно зрізають, залишаючи корінчики у пухкому ґрунті. А отруйні гриби люблять, коли ними милуються і не чіпають. Деякі з них дуже красиві і цікаві, наприклад – Мухомор.

Я старенький Мухомор,
Ніжку білу маю,
Шапочку червону одягаю.
Цяточки малює Сонечко
На ній біленькі.
Хоч отруйний гриб,
Але гарненький.

Грибочки

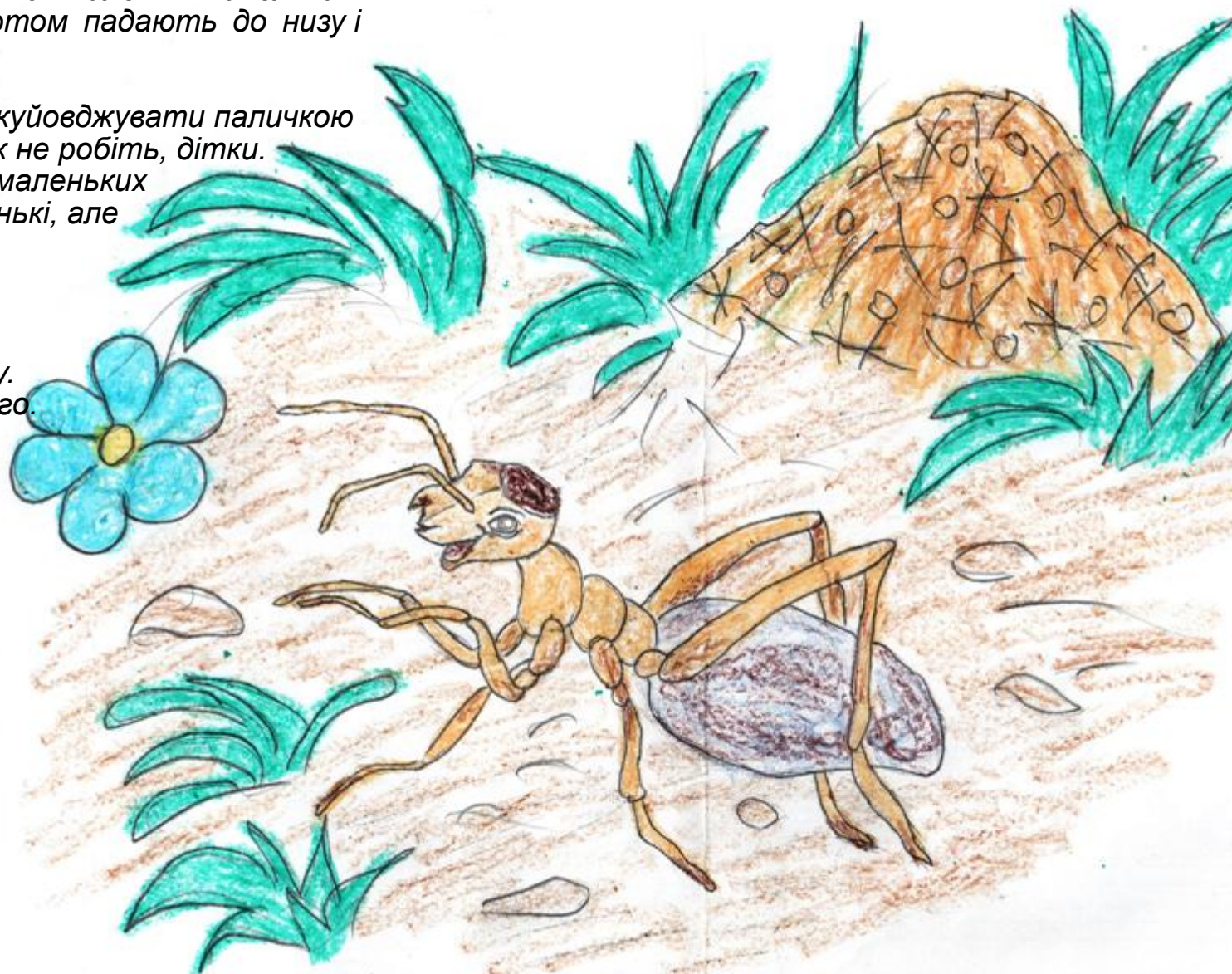
Де сховалися грибочки
Білі, червоненькі...
Великі та маленькі,
Під листочком
Живуть собі грибочки.

А найцікавіше у лісі – плутатися в павутині. Вона завжди усюди. Снує свою невидиму сітку, тонесенькими ниточками. А після дощукі можна побачити, як на ній граються маленькі капельки – підстрибують із дзенькотом падають до низу і блищать.

А ще дуже цікаво розкуйовджувати паличкою мурашник. Але ніколи так не робіть, дітки. Бо це також хатка, для маленьких мурашок. Вони хоч і маленькі, але дуже працюваті.

Мурашко-мурашко,
Дай мені кислого соку.
А я тобі дам солодкого.

А ще у лісі є багато гнізд, де живуть пташки. Жовті ротики маленьких пташенят можна побачити знизу. Вони завжди чекають, коли мама принесе їм їжу. А тим часом, тато охороняє їх від хижаків.

Тому не можна розбивати гнізда, бо маленьким пташеняттам ніде буде жити і вони помруть.

А ще у лісі, є дуже цікавий птах – дятел. Він дуже добрий, бо робить будиночки для маленьких лісо-вих друзів. Своім міцним дзьобом у стовбурі дере-ва колує дупло. А ще він лікар дерев – лікує їх від шкідників.

Багато розповів діткам старенький Дуб. Усього й не переповісти.

Але якщо ви, дітки, хочете стати такими як він, то треба просто піти до лісу і обійняти Дуба, якомога міцніше – тоді він ділиться своєю силою і мудрістю...

Дітки йшли, довго йшли ... А на небі сяяло Сонечко, лоскотало промінчиками їхні носики і вони шурилися.

- А де Вітер живе?

Спитав Павлик у Маринки.

- Не знаю.

- А куди ж ми тоді йдемо?

- Не знаю. А давай у Сонечка спитаємо.

Сонечко!

Гукнула Маринка, - де Вітер живе, скажи будь ласка?

- Високо, високо у небі, літає і хмаринки ганяє.

- А як нам до нього прийти, ми ж не зміємо літати.

- То вам тоді треба крила.

- А де їх взяти?

- Попросіть у птахів.

Справді, подумали діти, пташки ж уміють літати, бо у них є крила.

А тим часом на високому, високому дереві сиділа Зозуля і вила своїм діточкам-пташеняттам гніздо і кувала – ку-ку! Ку-ку!

- Привіт, Зозуле. Дай нам будь ласка крила!

Гукнули дітки.

- Нащо вам крила.

- Аби полетіти у небо до Вітру.

- Так он де він!

- Де!?

Здивовано запитала дівчинка.

- Шумить листочками Берези.

Коли маленькі прислухалися, то почули легенький шепіт – вітер розмовляв з листочками.

- Вам цікаво про що була їхня розмова?

- Так!

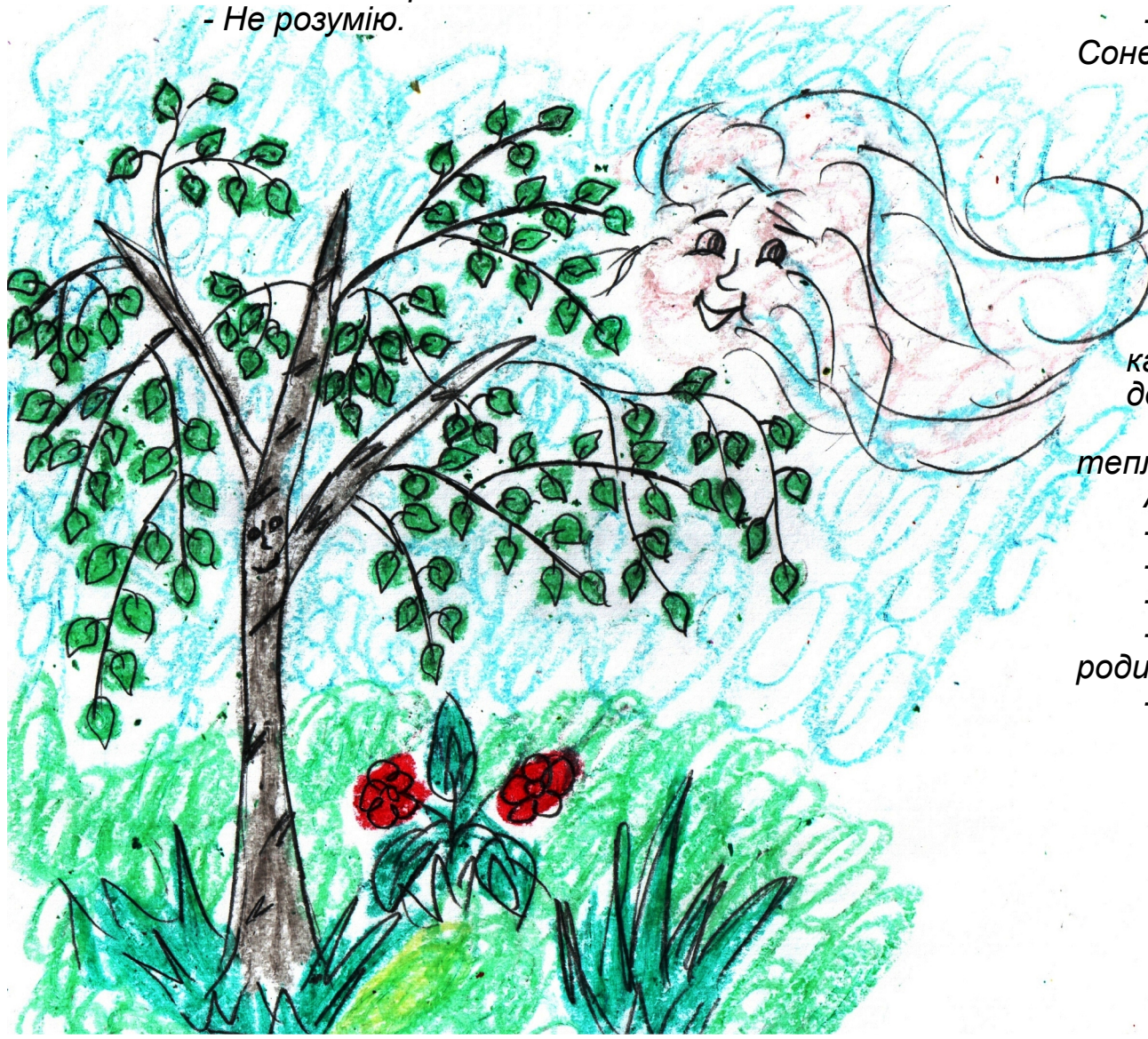
Відповіли дітки виховательці.

- То слухайте.

Синє-синє, землю огортає?
(Небо)

- Чому небо синє?
- Спитала Береза у Вітру.
- ш-шпр-р-ш...
- Відповів вітер.
- Не розумію.

- Кажуть, що воно дивиться у воду, яка на Землі – ріки, озера, моря, океани і бачить своє відображення.

- Як у дзеркалі?

- Так.

- То це вода синя?

- І небо синє.

- А чому воно синє?

- Воно синє тільки тоді, коли усміхається Сонечко.

- А чому Сонечко жовте?

- Бо схоже на Ромашку.

- А тоді, чому воно гаряче?

- Бо дуже добре і всіх любить. Тому і гріє своїми промінчиками, лоскоче носики і оченята... як мама – ніжно і ласкаво.

- То Сонечко наша мама?

- Ні. Мама – це Земля – ґрунт. Вона плекає насінину і тому з неї виростають – квіти, дерева...

- Тоді Сонечко наш тато, дуже добрий і теплий, бо гріє маму-Землю.

А ти... а ти, Вітре, хто тоді ти?

- Я їхній брат, а Вода – сестриця.

- А ми?

- А ви їхні діти.

- То виходить, що Природа – одна велика родина.

- Так, Березо.

Охоронець Природи - Людина

Павлик із Маринкою захоплено слухали цю розмову.

І раптом їм так захотілося до дому до своїх батьків. Але мусіли спитати у вітру.

- Вітру, - гукнула дівчинка, - а людина також дитина Природи?

- Так Маринко. Тільки люди най неслухняні діти з усіх дітей Природи.

Природу треба любити і охороняти, тому людина ще і охоронець Природи.

- Як це?

- Ви пам'ятаєте, що вам казала Грудочка? Вітер, тобто я, несе насінинку і сіє у ґрунт, Дощик поливає – дає пити, Сонечко гріє тоді навколо багато дерев, квітів... наколо красиво і легко дихати. Але тільки-но я захворію, як усім їм стає дуже важко.

- Тоді тобі не можна хворіти.

- Я не люблю хворіти.

- Але останнім часом люди побудували дуже багато всіляких заводів. Вони допомагають жити людині, але дуже руйнують навколишнє середовище. Може вам доводилося бачити чорний дим, який сіється над містами. Мені доводиться ним дихати, тоді я починаю чхати і чорна кіптява сіється замість насінин на землю. А ще від них у ріки і моря може потрапити мазут – та чорна пляма про яку розказував Потічок.

- То виходить, що заводи, руйнують природу.

- Так.

- Тоді їх не треба будувати.

- Не треба.

- Але ти казав, що вони допомагають людині жити. То що тоді робити?

Засмучено запитали дітки. Ми не хочемо аби зникла природа.

- То може треба піти на екскурсію до лісу. Знайти старого дуба і обійняти його. Він поділиться мудрістю – навчить людину любити ПРИРОДУ.

Вітер ще довго шелестів листочками, гомонів гілочками, шурхотів травною, по при саму землю. А потім стих.

Діти оглянулися, аж на узліссі намальованого лісу на стовбурі одного з дерев сиділа маленька білочка. Вона дивилася на дівчинку хлопаючи чорними очками.

Ходи до мене – промовила Маринка.

Білочка зацікавлено подивилася і боязко підійшла.

Ходи до мене, маленька - знову промовила дівчинка, я візьму тебе з собою на згадку про Чарівний Ліс і цю казкову пригоду. Не бійся, я тебе не ображатиму і любитиму...

Маринка задоволено гладила звірятко, та як тільки-но хотіли з хлопчиком піти, як білочка виплигнула з її рук і поскакала до свого дерева. Там на неї чекала її родина. Засмутилася Маринка, але зрозуміла, що це дім білочки і тут їй жити найкраще.

Забог

Лікарня

Малюнки першачків

І цієї миті книжечка закрилася. На підлозі, все ще в кімнаті Павлика, сиділи дітки, споглядаючи один на одного.

- А твоя книжечка й справді чарівна.
- Промовив Павлик.
- Я ж тобі казала.
- А давай і ще раз підемо у мандри.
- Давай!

І знов простий олівець і його братики вистроїлися в шеренгу, мов кольорові солдатики, і рушили приспівуючи:

Ми кольорові Олівці,
Чарівні, чарівні.
Казку будем малювати.
Щоб було діткам,
Що читати...
Ми кольорові Олівці,
Чарівні, чарівні.
Казку будем малювати.
Щоб було діткам,
Що читати...

Ось і все дітки. Ви познайомились з чарівною країною – ПРИРОДА.

Вона оточує нас навколо і дарує життя кожній людині. Тому людина, як охоронець, має дбати про неї кожного дня. Бо якщо Природа квола, той людина хвора.

Ви ж не любите хворіти, тому мерщій до Лісу шукати старого-старого Дуба...

